

Arrest

nr. 53 353 van 17 december 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het arrest van de Raad nr. 48 549 van 24 september 2010 waarbij de zaak naar de algemene rol wordt verzonden.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas van als volgt :

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees afkomstig uit Skopje en hebt u de Macedonische nationaliteit. U woonde in de gemeente X (Skopje) en baatte er samen met uw familie een kledingzaak uit.

Op 24 oktober 2005 vond er in uw straat een schietpartij plaats tussen twee criminele bendes. U en uw broer I.(...) waren op dat ogenblik op straat. I.(...) raakte gewond aan zijn linkerhand. U bleef ongedeerd zijn maar uw wagen, die op straat geparkeerd stond, werd beschadigd. U bracht I.(...) met een taxi naar het ziekenhuis. De politie kwam ter plaatse en de wijk werd afgesloten. De media waren aanwezig en

journalisten stelden vragen aan uw broer M.(...). De volgende dag meldde u zich aan bij de politie omdat uw wagen beschadigd was. U vertelde hen dat u getuige was van de schietpartij en dat u wist wie de daders waren. U vroeg aan de politie om niemand te vertellen dat u de daders herkend had. Na het incident werd u opgeroepen door de rechtbank van Skopje als getuige en uw broer I.(...) als slachtoffer. Jullie meldden zich op de zitting in december 2005. Omdat de verdachten nog niet aangehouden waren, werd de zitting verdaagd. De daaropvolgende jaren hoorde u niets meer van de zaak.

U bezocht uw broer in Duitsland en in 2007 reisde u naar België om een wagen te kopen. Verder reisde u zeer regelmatig via Bulgarije naar Turkije om goederen aan te kopen voor de handelszaak.

In januari 2009 ontvingen u en uw broer I.(...) opnieuw een oproeping van de rechtbank. Diezelfde avond kwamen twee onbekende etnische Albanezen aan de deur. Ze zeiden dat ze wisten dat u een briefje had gekregen en dreigden er tevens mee om u te executeren indien u aanwezig zou zijn op de zitting. De volgende dag ging u naar het politiebureau bij Bit Pazar en sprak met een politieagent aan het onthaal. U vertelde wat er gebeurd was en vroeg bescherming omdat u zich niet veilig voelde. De agent geantwoordde dat hij niets kon doen omdat u de identiteit niet kende van de personen die u bedreigd hadden en omdat er niets was gestolen. Hij raadde u aan om tijdelijk ergens anders te gaan wonen. U was niet tevreden met dit antwoord, maar ondernam geen verdere stappen en verhuisde naar de gemeente Butel (Skopje). U verscheen ook niet op de rechtbank.

Daarna ontving u nog convocaties om te verschijnen als getuige. Na elke oproeping kwamen de onbekenden naar uw ouderlijke woning en bedreigden u en uw familie. Jullie dienden geen klacht meer in bij de autoriteiten. Omdat u bang was dat ze u zouden vinden, gng u naar Kacanik (Kosovo). Uw gezin bleef in Butel.

Op 15 december 2009 probeerden onbekenden om uw zoon A.(...) mee te nemen in een wagen. Jullie dienden geen klacht in, maar uw gezin vervoegde u in Kacanik. Uw zoon zou daar kennissen uit Skopje tegengekomen zijn op straat en hij zou bang geweest zijn.

Omdat hij erg overstuur was zou uw echtgenote hem op 23 december 2009 naar Duitsland gebracht hebben bij familie. Ze zouden legaal gereisd hebben per vliegtuig. Uw zoon bleef daar en uw echtgenote keerde terug.

Omdat u bang was en omdat u oproepingsbrieven bleef krijgen besliste u samen met uw broer M.(...) en diens gezin om Macedonië te verlaten.

Uw broer I.(...) zou in Macedonië gebleven zijn. Hij zou ook niet bedreigd zijn. Hij is officier bij het leger en gedurende de week verblijft hij in Ohrid.

U reisde legaal naar België met uw eigen paspoort en vroeg asiel aan op 26 februari 2010.

Na uw vertrek meldde uw broer I.(...) zich bij de rechtbank nav een convocatie. De zaak werd echter opnieuw met zes maanden uitgesteld.

U bent in het bezit van een paspoort afgeleverd op 12 december 2008, de paspoorten van uw twee zonen en uw dochter respectievelijk afgeleverd op 27 mei 2008, 6 juli 2009, en 19 februari 2010, een rijbewijs, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van de eerste bladzijden van de paspoorten van uw ouders en uw zus, drie convocaties van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Skopje waarin u wordt opgeroepen als getuige, drie convocaties van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Skopje waarin uw broer I.(...) wordt opgeroepen in de hoedanigheid van slachtoffer, vier enveloppes waarin de convocaties werden verstuurd, een attest waaruit blijkt dat uw broer I.(...) op 24 oktober 2005 gehospitaliseerd werd omdat hij gewond raakte door een vuurwapen, foto's van uw kledingzaak, een medisch attest van uw zoon waarop te zien is dat hij een ziekteverzekering heeft via uw handelszaak, drie internetartikels mbt het incident van oktober 2005 waarbij uw broer I.(...) gewond raakte, het schoolboekje van uw dochter A.(...) afgeleverd door de lagere school Jane Sandanski, een attest waarin verklaard wordt dat uw dochter A.(...) voor het schooljaar 2009/2010 ingeschreven was in de lagere school Zhieko Brajkovski, een attest afgeleverd door de middelbare school Tsvetan Dimov waaruit blijkt dat u zoon M.(...) er ingeschreven was voor het schooljaar 2009/2010, een toelating die u gaf aan S.(...) Z.(...) om met uw wagen in het buitenland te rijden, een aankoopbewijs op uw naam van een Renault Megane in België op 19 februari 2007 en de kadastrale akte van uw ouderlijke woning."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Idriz ZEKIR, luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan dat u in Macedonië problemen kende omdat u in oktober 2005 getuige was van een schietincident tussen twee criminele bendes waarbij uw broer I.(...) toevallig gewond raakte.

U zou als getuige opgeroepen zijn door de rechtbank en sinds januari 2009 zouden onbekenden u en uw familie bedreigd hebben en gezegd hebben dat u niet mocht verschijnen (CGVS I, p. 4, 5 en 10 en CGVS II, p. 2, 3 en 6).

Er dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde elementen problemen van interpersoonlijke en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U hebt bovendien geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Na de eerste bedreiging begin 2009 wilde u een klacht indienen en extra bescherming vragen aan de politie (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 8). De politieagent, die dienst deed aan het onthaal, zou toen tegen u gezegd hebben dat hij u niet kon beschermen omdat de daders onbekenden waren en omdat er niets gestolen was. Hij zou gezegd hebben dat ze misschien wel iets konden doen als er in de toekomst nog iets zou gebeuren. Hij zou u aangeraden hebben om tijdelijk elders te gaan wonen (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 8 en 9).

Hoewel u bang was en niet tevreden was over de reactie van de politieagent zou u totaal geen verdere stappen ondernomen hebben om een klacht in te dienen en bescherming te verkrijgen van uw autoriteiten (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 8). Zo zou u niet gevraagd hebben naar de naam en functie van de agent over wie u ontevreden was en zou u evenmin gevraagd hebben naar iemand met een hogere functie om alsnog uw klacht te registreren (CGVS II, p. 9).

Verder zou u zich niet gewend hebben tot een hogere instantie en zou u geen beroep gedaan hebben op een advocaat, omdat u dan verplicht zou zijn om met de advocaat over de zaak te spreken, hetgeen u niet wou doen (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 7 en 11).

U stelde dat u geen stappen ondernam omdat u vreest en vermoedt dat er een connectie is tussen de autoriteiten en de leden van de criminele bende. U zou immers steeds bedreigd geweest zijn net nadat u een oproeping ontving en u meende zelfs dat het mogelijk is dat een politieagent aan bendeleden zou doorverteld hebben dat u de daders had herkend (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 9 en 11).

Uw bewering dat de bendeleden connecties zou hebben met de politie is echter gebaseerd op een niet objectief gefundeerd vermoeden.

U verklaarde immers zelf dat niet beschikt over concrete aanwijzingen mbt het verband tussen de politie en de bendeleden (CGVS II, p. 9). Bovendien had u zich desgevallend ook steeds kunnen richten tot andere (hogere) politionele of justitiële autoriteiten in uw land van herkomst om dit vermoeden kenbaar te maken, wat u eveneens heeft nagelaten te doen (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 7 en 11). Verder hebt u na uw eerste bezoek aan de politie geen pogingen meer gedaan om hulp te zoeken bij uw autoriteiten. Zo diende u na de volgende bedreigingen geen klacht meer in en zelfs van de poging tot kidnapping van uw zoon deed u geen aangifte (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 11). Internationale bescherming kan echter pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput – wat bij u niet het geval is – of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Daarenboven blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat, in het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er wel degelijk verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.

Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn, het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen.

Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden.

Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiëren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard.

Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tijdens uw gehoren benadrukte u ook dat u wettelijk verplicht bent om u als getuige aan te melden, hetgeen u hebt nagelaten (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 7).

In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het oproepen van getuigen in een strafzaak behoort tot de soevereine bevoegdheid van een staat en dat een eventuele bestraffing wegens het niet ingaan op dergelijke oproepingen niet noodzakelijk wijst op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zou geen gevolg gegeven hebben aan de oproepingen omdat u bedreigd werd en bang was (CGVS II, p. 6 en 7).

Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat u niet voldoende stappen ondernomen hebt om bescherming te vragen aan uw autoriteiten.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, het bestaan van uw handelszaak, aankoop van een wagen, en het feit dat uw vader een woning bezit. Dat u en uw broer opgeroepen werden als getuige en slachtoffer wordt evenmin betwist. Uit de internetartikels en het medisch attest van uw broer I.(...) kan enkel afgeleid worden dat het incident wel degelijk plaatsvond en dat I.(...) gewond raakte, maar niet dat jullie achteraf bedreigd werden. Van het schooldocumenten van uw kinderen ten slotte kan hetzelfde gezegd worden. Deze staven enkel de inschrijvingen en schoolveranderingen. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen mbt de mogelijkheid tot bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik tav uw broer M.(...) Z.(...) (O.V. 6.586.566) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Nurije ZEKIR, luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Skopje en hebt u de Macedonische nationaliteit.

U zou Macedonië verlaten hebben omwille van de problemen van uw echtgenoot, I.(...) Z.(...).

Zijn broer zou in 2005 toevallig gewond geraakt zijn bij een schietpartij tussen twee criminele bendes. Uw echtgenoot, die de schietpartij had gezien, zou opgeroepen zijn om te getuigen op de rechtbank. Naar aanleiding hiervan zouden jullie bedreigd zijn.

U zou zelf geen andere problemen gekend hebben, noch met privé- personen noch met de autoriteiten.

U reisde legaal naar België met uw eigen paspoort en vroeg asiel aan op 26 februari 2010.

U bent in het bezit van een paspoort afgeleverd op 16 december 2009."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Nurije ZEKIR, luidt als volgt:

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, I.(...) Z.(...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

[...]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dit bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 juli 2010 een schending aan van de materiële motiveringsplicht; ze voeren ook een schending aan van artikel 48/3 en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en een schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 .

Verzoeker en verzoekster wijzen er vooreerst op dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen hun achtereenvolgende verhoren en tussen hun respectieve verhoren.

Verzoekers halen de vier wezenlijke elementen aan van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en passen deze toe op hun situatie:

1) ze bevinden zich buiten het land van herkomst.

2) ze hebben een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekers verwijzen naar het boek *“Vluchtelingen, Overzicht”* dat stelt dat deze vrees zowel een subjectief als een objectief element vereist doch vrees volstaat; de asielzoeker moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

Ze herhalen hierbij kort hun asielrelaas en merken op dat het schietincident en de oproepingen van verzoeker als getuige voor de rechtbank, niet in twijfel worden getrokken.

Ze leggen uit dat er van de bedreigingen door de bendeleden geen tastbare bewijzen zijn gezien deze steeds mondeling waren, doch menen dat het feit dat verzoeker niet naar de rechtbank ging om te getuigen, dit zijn angst voldoende aantoon.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers verwijzen hier naar rechtspraak van de Raad van State en naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Ze beweren dat ze behoren tot de Albanese minderheid in Macedonië. Ze geven te kennen dat hun Albanese origine en hun afkomst uit Macedonië niet ontkend wordt. Het behoren tot een etnische minderheid staat volgens hen dan ook niet ter discussie.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Verzoekers verwijzen wederom naar het boek *“Vluchtelingen, Overzicht”*.

Ze herhalen dat de politie voor verzoeker niets kon doen en de politieagent hem zelfs de raad gaf om ergens anders te gaan wonen; ze beweren dat de politie de middelen niet heeft om personen individueel te beschermen. Verzoeker verklaart niet naar de naam en functie van de politieman in kwestie te hebben gevraagd omdat dit niet de gewoonte is in Macedonië.

Verder herhalen ze dat ze een vermoeden hebben dat de bendeleden door hogere ambtenaren worden ingelicht en ze daarom uit schrik niet naar een hogere instantie gestapt zijn om hulp te vragen.

Een advocaat hebben ze niet onder de arm genomen omdat deze volgens hen geen *“fysieke”* bescherming kan bieden.

Verzoekers verklaren ook geen mensenrechtenorganisaties te hebben geraadpleegd omdat ze er geen kenden in hun regio en er ook niet over geïnformeerd werden. Bovendien stellen ze te twijfelen of een dergelijke organisatie hen wel zou kunnen beschermen tegen een criminele bende.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat aangezien verzoekster, Nurije ZEKIR, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar echtgenoot, Idriz ZEKIR, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekers halen een vrees voor vervolging aan naar aanleiding van het schietincident tussen twee criminele bendes en de bedreigingen door onbekenden aan het adres van verzoeker indien hij in deze zaak getuigt voor de rechtbank.

De Raad merkt echter op dat verzoekers hiermee in hun verzoekschrift volledig voorbij gaan aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, namelijk criminele personen die verzoeker bedreigen blijkbaar om te verhinderen dat het gerecht zijn loop zou kennen.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, namelijk om problemen te vermijden naar aanleiding van een schietpartij tussen twee criminelen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Zo verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden dat ze vervolgd worden omwille het behoren tot een etnische minderheid, met name de Albanese minderheid in Macedonië, merkt de Raad op dat dit niet naar voor komt uit het administratief dossier. Gezien verzoekers bij hun verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal nooit melding hebben gemaakt van dit aspect van vervolging, neemt de Raad dit niet aan. Trouwens ook hun verwijzing dienaangaande naar de rechtspraak en rechtsleer is onjuist; verzoekers, geenszins politiek actief, tonen niet aan dat ze slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de problemen van verzoekers niet vallen onder voormelde criteria gezien hun problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Verzoekers maken trouwens niet aannemelijk dat ze tegen deze bedreiging door criminelen de bescherming van hun land niet kunnen of willen inroepen.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts een kleine poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts eenmaal gewend heeft tot de onthaalbeambte van het politiekantoor te Bit Pazae aan wie hij zijn beklag deed over onbekenden. De Raad is van mening dat dergelijke summiere poging onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in het land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoeker poneert weliswaar dat de politie niet de middelen heeft om individuele mensen te beschermen, doch weerlegt hiermee de informatie van de commissaris-generaal niet.

Deze informatie stelt dat *"elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd."* en dat *"er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard."*

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers geen elementen of feiten hebben aangehaald waaruit zou blijken dat ze geen beroep kunnen doen op de bescherming van de overheden van hun land.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift ook geen afdoende argumenten aan waaruit zou kunnen blijken dat de overheid in hun land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen, maar beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

De opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker naliel zich te wenden tot hogere overheidsinstanties, noch naliel beroep te doen op een advocaat, is terecht. Verzoekers uitleg dat hij bij zijn vraag om hulp aan een advocaat, verplicht zou zijn geweest met hem over de zaak te spreken, is slechts de logica zelf en betekent geen dienstig verweer om zijn in gebreke blijven uit te leggen.

De bewering dat een advocaat geen "fysieke" bescherming kan bieden is een flauw verweer; een advocaat kan intellectuele hulp bieden om fysieke hulp te krijgen en kan eventueel beroep doen op mensenrechtenorganisaties in de regio.

Trouwens het feit dat de criminelen waarvan sprake vervolgd worden, ten blijkde de oproeping van verzoeker om voor de rechtbank te komen getuigen, toont aan dat de Macedonische autoriteiten wel degelijk de bescherming van hun burgers ter harte nemen.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratieve dossier.

Verzoekers leggen ter terechtzitting nog een dagvaarding van 28.9.2010, neer op naam van verzoeker om in hoedanigheid van getuige, te verschijnen bij het kantongerecht in Skopje I, en een fotokopie van een convocatie van 28.9. 2010, op naam van zijn broer Zekiri, om in hoedanigheid van slachtoffer, te verschijnen, en een omslag.

De Raad stelt vast dat voormelde stukken binnen het asielrelaas van verzoeker vallen, de problemen worden niet betwist, doch vallen niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève; bovendien kunnen verzoekers bescherming genieten in hun land van herkomst .

De Raad merkt ten slotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maken dat er in hun hoofde een vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend. Voormeld artikel is niet geschonden.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 wijzen verzoekers er op dat de commissaris-generaal immers zelf opmerkt dat niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie is op verschillende niveaus dewelke een grote impact heeft op de maatschappij en op het veiligheidsgevoel van de burgers.

De Raad wijst er vooreerst op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de opmerking van verzoekers dat de commissaris-generaal zelf stelt dat niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie is, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot een en onvolledige lezing en volledig voorbij gaan aan wat verder gesteld wordt, met name dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek.

Verzoekers brengen zelf geen elementen bij die deze informatie van de commissaris-generaal ontkracht.

Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aantonen dat ze in hun land van herkomst geen bescherming willen of kunnen genieten in de zin van artikel 48/5 van de voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend; voormeld artikel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE